

Arrest

nr. 102 284 van 2 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Burj Shemali kamp in Libanon. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA.

U bent samen met uw dochter Ahmad Husein Zuhur (O.V. 7.X, CG X) naar België gekomen.

U verliet Libanon omwille van de problemen met uw buurman, omwille van jullie oude huis dat jullie niet konden renoveren en omwille van de problemen die uw zonen acht jaar geleden hadden.

Op 23 februari 2013 diende u op de internationale luchthaven te Zaventem een asielaanvraag in.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of

instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus.

Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten.

De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in uw land van gewoonlijk verblijf en dat u geregistreerd was bij UNRWA en dusdanig de bijstand van de UNRWA kon inroepen (zie gehoorverslag CGVS Ahmad Husein Zuhur, p. 5-7). Dit blijkt ook uit de door u neergelegde UNRWA Family Registration Card.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw dochter.

In hoofde van uw dochter werd, gezien de ongeloofwaardige en niet aannemelijke verklaringen die zij aflegde, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus genomen.

Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven.

We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw dochter.

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in uw land van gewoonlijk verblijf en dat u geregistreerd was bij UNRWA en dusdanig de bijstand van de UNRWA kon inroepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-7). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw familie geen recht had op UNRWA hulp. Uit de door ons geraadpleegde informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat UNRWA wel degelijk aanwezig is in het vluchtelingenkamp waar u woonachtig

was en dat zij in dit kamp hulp verstrekken. U dan ook gevraagd waarom uw familie dan geen recht zou hebben op bijstand van UNRWA, stelde u meermaals dat UNRWA jullie na de oorlog niet wou helpen bij de 'renovatie' van jullie woning (CGVS, p. 5-8). Daarenboven zou UNRWA jullie niet tegemoet gekomen zijn in basisnoden zoals voedselhulp en medische zorgen (CGVS, p. 6-8). De reden die u hiervoor aanhaalt is dat uw familie niet aangesloten was bij een 'gewapende, machtige partij', maar u beweerde ook omgekeerd dat elke vorm van UNRWA hulp jullie ontzegd werd aangezien uw broers lid waren van een gewapende groepering (CGVS, p. 5-8). Deze beweringen kunnen echter niet overtuigen. Ten eerste is het toch wel opvallend dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt, temeer er toch van u kan verwacht worden te weten waarom u geen hulp zou krijgen. Ten tweede fungeert UNRWA als een internationale organisatie die geregistreerde Palestijnse vluchtelingen hulp biedt. Uw verklaring dat u niet kon rekenen op hulp omwille van politieke redenen is dan ook weinig geloofwaardig, vooral aangezien u een UNRWA kaart bezit waarop momenteel enkel niet politiek actieve personen vermeld staan (CGVS, p. 7-8; zie document dossier moeder, M.E.). Evenmin kan het overtuigen dat u geen hulp gekregen zou hebben net omdat u géén lid was van een politieke partij. Zoals eerder gesteld is de UNRWA een organisatie voor vluchtelingen die de politieke partijen overstijgt. Daarenboven beweerde u dat uw broer werkzaam is voor UNRWA als leerkracht. Er kan verondersteld worden dat jullie via deze connectie jullie aanvraag om hulp kracht konden bijzetten (CGVS, p. 5, 8). U hiernaar gevraagd, stelde u slechts dat uw broer een 'verlegen' iemand is die niets kon doen. Hij zou niemand gecontacteerd hebben (CGVS, p. 8). Deze toch wel afzijdige houding van uw broer kan, dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk overtuigen. Het is verder niet geloofwaardig dat jullie familie geen hulp kon krijgen van UNRWA en uw bewering 'wel twee keer tevergeefs naar hun kantoor te zijn geweest' kan dan ook bezwaarlijk overtuigen (CGVS, p. 8). Uw verklaringen wijzen er eerder op dat jullie de bijstand van UNRWA niet hebben ingeroepen voor basishulp, waardoor er vragen gesteld kunnen worden bij jullie noodzaak voor hulp. U heeft dan ook niet aangetoond dat jullie situatie dusdanig penibel was dat de hulp van UNRWA noodzakelijk werd.

Verder is het niet geloofwaardig dat u tegen uw wil uitgehuwelijkt zou worden door uw broer A.. Zowel uzelf als uw moeder halen aan dat A. een huwelijkskandidaat gevonden had voor u (CGVS, p. 12; CGVS M.E., p. 3). Jullie versies van de feiten verschillen echter danig. Terwijl u zelf beweerde dat A. u enkele maanden geleden wou uithuwelijken onder dwang (CGVS, p. 12), verklaarde uw moeder dat A. dit onderwerp een jaar geleden heeft aangesneden en dat hij absoluut wou dat u in het huwelijk zou treden, maar dat u dit geweigerd heeft. Hierna zou A. zich bij uw beslissing neergelegd hebben (CGVS M.E., p. 3-4). Bovendien verklaarde uw moeder dat u in het verleden nog mannen geweigerd heeft en dat u gewoonweg niet wil huwen (CGVS M.E., p. 3). Het lijkt er dan ook geenszins op dat u gedwongen werd om te huwen. U zelf om een verklaring gevraagd waarom u op de leeftijd van negenendertig jaar niet uitgehuwelijkt bent door uw familie, beweerde u dat u het huis moest onderhouden, boodschappen moest doen en dies meer. Ook zouden uw vader en uw oom u bescherming geboden hebben (CGVS, p. 12-13). In de context die u beschrijft, blijkt echter geenszins dat u gedwongen werd om te huwen. Uit de verklaring van uw moeder blijkt overigens dat u evenmin nog in de laatste maanden voor uw vertrek, sinds de dood van uw oom, moest huwen. Immers zij hiernaar gepeild, stelt ze dat dit onderwerp niet meer ter sprake is gekomen (CGVS M.E., p. 3-4). Bovendien moet er opgemerkt worden dat A. op de hoogte was van jullie vertrek en hij heeft jullie niet belet om naar België te reizen (CGVS M.E., p. 4). Er is dan ook geen aanwijzing dat u gedwongen zal worden om te huwen. Er is slechts het gegeven dat dit onderwerp ter sprake is gekomen en dat u volgens de verklaring van uw moeder kwaad bent op uw broer (CGVS M.E., p. 3-4). Daarnaast is er een niet onbelangrijk gegeven dat uw verklaringen tegenspreekt. U stelde dat u omwille van 'financiële redenen' uitgehuwelijkt zou worden door uw broer (CGVS, p. 13). Nochtans leek uw broer niet op geld belust toen de erfenis van uw oom integraal naar u en uw zus ging. U zou een bedrag van 8000 Amerikaanse dollar gekregen hebben, zonder dat de andere familieleden zich daar druk over maakten (CGVS, p. 14). In de situatie die u schetste en die gekenmerkt wordt door een schaarste aan geld is het niet aannemelijk dat uw broer zich zomaar neerlegde bij het feit dat een erfenis verdeeld werd onder de vrouwen van het gezin. Evenzeer is het opmerkelijk dat hij u toestond om naar België te vertrekken indien hij werkelijk van mening was dat u in het huwelijk moest treden. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet overtuigend.

Daarnaast zijn er ook tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw moeder en uzelf aflegden met betrekking tot de problemen met jullie buurman. U verklaarde dat het probleem met uw buurman al dateert uit de tijd dat uw vader nog leefde en dat de situatie geëscaleerd is (CGVS, p. 9). Een paar maanden geleden zou u aangevallen geweest zijn door zijn echtgenote en kinderen. Hij zou ook gedreigd hebben met verkrachtingen en hij stuurde dronkaards naar jullie woning (CGVS, p. 9-10, 22). Toen het gehoor afgesloten was, merkte u opeens op dat u nog iets 'vergeten' was. Voor uw vertrek zou er nog een 'poging tot ontvoering' geweest zijn door een man van de Hezbollah (CGVS, p. 21-22). U gevraagd waarom u dit niet eerder tijdens het gehoor afgenomen door het CGVS vermeld had toen u gevraagd werd naar uw vervolgingsvrees in Libanon, stelde u dit 'vergeten' te zijn. Zulk een

vergetelheid kan echter in het kader van een asielaanvraag bezwaarlijk overtuigen, temeer u dan ook nog eens duidelijk aangeeft dat dit het laatste incident was en u graag over andere zaken zou vertellen. Daarenboven betreft dit een belangrijk element dat u onvermeld liet toen u expliciet gevraagd werd waarom u Libanon verliet (CGVS, p. 13). Er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden. Uw moeder verklaarde overigens over de buurman dat deze weliswaar al dertig jaar pesterijen 'aanricht', maar dat het laatste incident van circa vijf maanden geleden met de buurman over de oprit ging (CGVS M.E., p. 5-6). Uw broer kon als gevolg van een afsluiting van de oprit niet parkeren (CGVS M.E., p. 5). Uw moeder gewaagde verder niet van doodsb bedreigingen of pogingen tot ontvoering. Dit is bevreemdend aangezien dit toch belangrijke feiten zijn die in de familie redelijkerwijs besproken werden. Uw moeder is immers op de hoogte van de andere incidenten, waardoor het niet aannemelijk is dat u over deze specifieke bedreiging niet gerept zou hebben. Uw verklaringen zijn met andere woorden niet geloofwaardig. Wat betreft de Hezbollah achtergrond van deze man verklaarde uw moeder dat uw buurman een lid is van de Hezbollah, doch heeft ze er geen idee van sinds wanneer dit zo is en kan ze slechts stellen dat de vlag van Hezbollah al sedert lang op het dak van zijn huis prijkt (CGVS M.E., p. 5-6). Geen van beiden weten jullie wat zijn functie is binnen de Hezbollah en voor wie hij precies werkt (CGVS, p. 23; CGVS M.E., p. 6). Hoewel het op zich onduidelijk is of uw buurman werkelijk een lid is van de Hezbollah, volstaat het om te stellen dat de door u aangehaalde recente problemen, de doodsb bedreigingen en de poging tot ontvoering, gezien bovenstaande bevindingen niet geloofwaardig zijn.

Ten slotte zijn de verklaringen die u aflegde over uw reisweg niet geloofwaardig. U zou met uw moeder vanuit Beiroet vertrokken zijn met valse papieren, maar u bent niet in staat om toe te lichten hoe u een smokkelaar heeft gecontacteerd. Nochtans stelde u zelf op zoek gegaan te zijn naar een smokkelaar (CGVS, p. 17). U hiernaar gepeild, stelt u dat u zich bij inwoners in het kamp geïnformeerd hebt. U gevraagd hoe u deze persoon gevonden hebt, verwijst u naar het overlijden van uw vader en uw oom. Gezien dit geen antwoord is werd de vraag herhaald en stelde u dat veel jongeren het kamp hebben verlaten en op reis zijn gegaan, wat andermaal geen antwoord is. Andermaal gevraagd om in detail te vertellen hoe u de smokkelaar hebt gevonden, stelt u dat u mensen gecontacteerd hebt en deze personen op hun beurt de smokkelaar hebben gecontacteerd. Gezien dit weeral geen accuraat antwoord is, werd u de vraag nogmaals gesteld en kwam u andermaal niet verder dan te stellen dat u van mensen vernomen hebt dat een derde de reis kan regelen. Uw verklaringen betreffende deze zoektocht zijn zo ruim en vaag dat er bezwaarlijk geloof aan gehecht kan worden. Voorts beweerde u niet te weten naar welke bestemming u vloog via de luchthaven van Beiroet en welke vliegtuigmaatschappij jullie vervoerd zou hebben (CGVS, p. 17-19). Dit is opmerkelijk aangezien u de Arabische taal spreekt en u ook Arabisch leest (CGVS, p. 18). Bovendien worden dergelijke gegevens, dat is algemeen geweten, verschillende keren tijdens de vlucht omgeroepen en kan u dit amper zijn ontgaan. Ook weet u niets te vertellen over het door u gebruikte paspoort. U zou er niet naar hebben gekeken omdat dit voor u niet zo belangrijk was, er niet zo'n strenge controle was en smokkelaars connecties hebben. Daarenboven zou de smokkelaar u de opdracht hebben gegeven het paspoort te verscheuren (CGVS, p. 18). Ook deze onwetendheid kan niet overtuigen daar een individuele controle nooit uit te sluiten valt en het niet meer dan logisch is dat de smokkelaar u hierop zou hebben voorbereid. Het is dan ook niet geloofwaardig dat jullie op de door u beschreven manier naar België gekomen zijn. Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: identiteitsbewijzen van u en uw moeder, een UNRWA registratiebewijs en de identiteitskaart van uw oom, een overlijdensakte van uw oom, de gehandicaptenkaart en de salariskaart van Fatah van uw oom, (CGVS, p. 20-21). De UNRWA Family Registration Card bevindt zich in het administratief dossier van uw moeder. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en deze van uw familie, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Verder een medisch attest waaruit blijkt dat u op 13 augustus 2009 werd opgenomen op de spoed vanwege verwondingen aan uw rechterhand en hiervoor behandeld werd en u geen verlof nodig hebt, niets meer en niets minder (CGVS, p. 20). Zo ook legt u een aantal documenten neer naar aanleiding van het gegeven dat uw broers in 2005 zouden zijn aangevallen, klacht hadden ingediend bij de autoriteiten en dan onder druk werden gezet hun klacht weer in te trekken. In dit kader legt u nog een medisch attest neer met betrekking tot uw broer Mohammed daterend van dezelfde datum. Uw broer zou zijn geslagen met een kalashnikov (CGVS, p. 20-21). Gezien deze documenten, zo stelt u, opgemaakt werden in 2005 kunnen ze bezwaarlijk als actueel worden beschouwd en vermogen ook deze stukken niet de appreciatie in uw dossier in positieve zin om te buigen, te meer dit voor uw broers blijkbaar geen reden was op dat moment het land te verlaten. Uit de foto's van uw huis kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden de vernielingen werden aangebracht, noch wie hiervoor verantwoordelijk was/waren. Deze documenten zijn dan ook niet toereikend om bovenstaande vaststellingen te wijzigen en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven te herstellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend."

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekster een 77 jaar oude weduwe is die in 2010 een beroerte heeft gehad en lijdt aan arteriële hypertensie en diabetes mellitus type II; dat zij medicamenten neemt en kan zich moeilijk verplaatsen.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd (zie p. 2) dat voor verzoekster die sinds jaren in het "Burj Al Shemali" kamp in Libanon verbleef, het leven in het voormeld kamp erg zwaar was omdat zij geen hulp kon krijgen van UNRWA en "omwille van problemen met de buurman en enkele partijen (sic)".

2.3. Uit het verhoorverslag van 14 maart 2013 van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster verklaarde dat het huis in haar land (zie p. 2) "helemaal kapot (was), al bijna vijf jaar, het is heel slecht voor ons geworden en wij kunnen het huis niet renoveren want mijn kinderen werken niet en wij hebben geen geld. Ons geld is op." Zij verklaart dat ze geen hulp en steun kregen van UNRWA (zie p. 5).

Zij vermeldt dat (zie p. 3, 4) een van haar zonen ongeveer een jaar geleden haar voormelde dochter wou dwingen om met een oudere man te trouwen, wat zij weigerde; zij voegt er aan toe dat haar dochter eerder al huwelijkskandidaten weigerde omdat zij gewoon niet wou trouwen. Volgens haar is volgens haar zoon de kwestie afgedaan.

Zij vermeldt ook dat (zie p. 5) haar zonen acht jaar geleden geslagen werden door leden van Fatah.

Zij vermeldt nog (zie p. 5) problemen met een buurman, gesteund door Hezbollah, die bijna dertig jaar geleden begonnen en (zie p. 6) haalt als meest recente aan, een verbod om zijn oprit te gebruiken van vier of maand geleden.

Op de expliciete vraag waarom zij Libanon heeft verlaten, antwoordt verzoekster (zie p. 5): "vanwege de problemen eigenlijk. Wij hadden problemen met de buurman en Hassan en Mohammad werden geslagen door Fatah en het huis zelf was oud en we konden het huis niet renoveren."

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekster verhaalde moeilijkheden dezelfde zijn als deze aangehaald door haar voormelde dochter. A.H.Z., een 39 jarige valide vrouw, die samen met verzoekster naar België kwam en op 27 februari 2013 ook asiel heeft aangevraagd.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen, wijst de Raad op de procedure voorzien in artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

De Raad is derhalve van oordeel dat de aanvraag van verzoekster om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbonden is aan deze van haar voormelde dochter.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 102 283 van 2 mei 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.H.Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.2. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift 11 april 2013 de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 55/2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringslicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster legt de commissaris-generaal ten laste dat hij, in strijd met artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (hierna kwalificatierichtlijn) geen rekening heeft gehouden met haar specifiek kwetsbaar profiel van een alleenstaande Palestijnse vrouw die onder enorme druk staat om te huwen, die als kind verkracht werd, die gedomineerd wordt door haar broer en bijna verkracht werd door een arts, die lijdt aan ernstige psychische problemen en zelfmoord heeft proberen plegen.

In dit verband wijst zij er nog op “dat seksueel geweld relatief vaak voorkomt op de vluchtelingenkampen” en verwijst hiervoor naar “Community perspectives on protection: a knowledge, attitudes and practices analysis of Palestinian communities in Southern Lebanon” van oktober 2009.

De commissaris-generaal heeft volgens haar evenmin rekening gehouden met het gegeven dat haar moeder een 77-jarige oude weduwe is, die in 2010 een beroerte heeft gehad en momenteel aan arteriële hypertensie en diabetes mellitus, type II, lijdt.

Volgens verzoekster zijn dit nochtans “essentiële elementen die in aanmerking genomen moeten worden bij het bepalen of de bijstand die UNRWA hen bood daadwerkelijk was en wat haar persoonlijke veiligheidssituatie was”.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal een inschattingfout gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoekster citeert vervolgens artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en enkele overwegingen uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 december 2012 in de zaak C-364/11 El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal.

Verzoekster besluit dat er dient nagegaan te worden of zij op daadwerkelijke bijstand kon rekenen van UNRWA en of zij zich al dan niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Zij wijst erop dat zij duidelijk verklaard heeft dat UNRWA haar en haar moeder niet wou helpen na de oorlog met het opnieuw bewoonbaar maken van hun woning, dat UNRWA niet tegemoet kwam in hun basisbehoeften zoals medische zorgen en voedselhulp en dat ze omwille van politieke redenen, niet op de bijstand van UNRWA konden rekenen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar een bijdrage in “Immigration, Asylum and Nationality Law (Vol 20, No 3, van 2006)”, getiteld “Palestinian Refugees in International Law: Satus, Challenges, and Solutions” en naar passages uit een thesis met als titel “Perpetuated Liminality, On the Causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime” van juni 2008.

Zij besluit hieruit dat men bij de opstelling van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag er van uit ging dat de werking ervan “van tijdelijke aard was” en dat er “nog steeds geen duurzame oplossing (is) gevonden” terwijl duidelijk is geworden dat de Palestijnse vluchtelingen niet zullen kunnen terugkeren naar Palestina en de situatie in de kampen met de dag verslechtert.

Verzoekster laat gelden dat UNRWA enkel en alleen basisbijstand levert en geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen. Zij wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat de bijstand die UNRWA in Libanon levert, niet daadwerkelijk is en zeker niet voldoende is om een menswaardig leven te

waarborgen. Zij stelt dat UNRWA werd gecreëerd als een tijdelijke instelling waarvan de financiële middelen afhangen van vrijwillige donaties door staten.

Vervolgens citeert verzoekster uit de "Middle East Quarterly (Vol XIX, nr. 4, Fall 2012)" getiteld "Why a special issue on UNRWA?", uit "Fixing UNRWA, Repairing the UN's troubled system of aid to Palestinian Refugees" (Policy Focus 91, p. 31-32 – niet gedateerd) en uit een rapport van de "International Crisis Group", "Nurturing Instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps" van 19 februari 2009.

Zij voert aan dat uit bovenstaande informatie blijkt dat UNRWA gepolitiseerd is, dat dit de effectiviteit van de geleverde bijstand ondermijnt, dat posten er politiek verdeeld worden en dat de dienstverlening gebukt gaat onder een gebrek aan financiële middelen, nepotisme, corruptie, bureaucratische beslommeringen en rivaliteit tussen verschillende groepen in de kampen.

Verzoekster hekelt het feit dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op de website van UNRWA en niet over enige andere bronnen beschikt om tot ongeloofwaardigheid van verzoekster met betrekking tot de bijstand van UNRWA, te besluiten.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het beleid van de Libanese Staat erop gericht is te voorkomen dat Palestijnen zich definitief op Libanees grondgebied vestigen; zij citeert uit het reeds aangehaalde rapport van de "International Crisis Group" van 19 februari 2009 en de thesis van juni 2008.

Verder wijst verzoekster op de gebrekkige gezondheid- en leefomstandigheden in de kampen, de gevolgen van de situatie in Syrië voor de vluchtelingenkampen en de zorg voor ouderen in de vluchtelingenkampen.

Zij citeert dienaangaande uit "Health and Living conditions of Palestinian refugees residing in camps and gatherings in Lebanon: a cross-sectional survey", "Food Insecurity among Palestinian refugees living in Lebanon: a household survey" van oktober 2012, een artikel getiteld "Hidden Health crisis facing Palestinian Refugees", "The Status and Needs of Palestinian Camps and Communities in Lebanon" van 2011, "The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon" van 2012 en "Community perspectives on protection: a knowledge, attitudes and practices analysis of Palestinian communities in Southern Lebanon" van oktober 2009.

Vervolgens haalt verzoekster citaten aan "specifiek met betrekking tot de kampen in het zuiden van Libanon en met betrekking tot Burj el Shemali" uit "The law, loss and the lives of Palestinian Refugees in Lebanon" van 2007, "Aux marges de la ville, les camps de refugies palestiniens à Tyr" van 2006 en "Photostory: Burj el-Shemali Refugee Camp-Lebanon" van 14 augustus 2008.

Verzoekster benadrukt opnieuw de schrijnende omstandigheden in de Libanese vluchtelingenkampen, de marginalisatie van vluchtelingen, de aanwezigheid van wapens, de slechte leef- en woonomstandigheden, de slechte gezondheidstoestand van de kampbewoners, de onvoldoende en weinig kwalitatieve medische hulp, de abjecte armoede, de kwetsbaarheid van oudere kampbewoners en de politisering van UNRWA. Zij stelt dat het kamp waar ze verbleven genoemd wordt als een van de meest verarmde kampen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster zichzelf tegensprak of haar broers al dan niet behoorden tot gewapende groeperingen "omdat mijn broers behoorden tot gewapende groeperingen", voert zij aan (zie het verzoekschrift, p. 21) dat "het antwoord zou logischer of consistentier zijn indien er zou staan dat haar broers niet behoorden tot gewapende groeperingen". Zij stelt dat zij van mening is dat zij zich versproken heeft, of dat de tolk verkeerd vertaald heeft of dat de dossierbehandelaar verkeerd genoteerd heeft. Zij benadrukt dat uit geen enkele andere verklaring van haar of haar moeder blijkt dat haar broers tot een gewapende groepering behoorden.

De tegenstrijdigheid in de verklaringen aangaande haar uit te huwen, is volgens verzoekster niet ernstig genoeg om tot ongeloofwaardigheid te besluiten.

Zij wijst nogmaals op de gezondheidstoestand van haar 77-jarige moeder, waarbij zij verwijst naar gegevens van "Handicap International", "From Autonomy to Dependency" van 2004 aangaande de gezondheidstoestand van bejaarde Palestijnse vluchtelingen in de Libanese kampen, en zij herhaalt dat zij getraumatiseerd was met betrekking tot de dominante opstelling van haar broer.

Zij besluit dat zij en haar moeder "sociaal erg zwak staan en erg kwetsbaar zijn", dat ze na de dood van de oom op geen enkele hulp meer konden rekenen, dat haar twee broers niet meer in het kamp wonen en dat haar broer A. werkloos is en lijdt onder de dood van zijn dochtertje.

Verzoekster herhaalt dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 22) "heeft nagelaten verzoeksters specifieke kwetsbaarheid in overweging te nemen, hoewel deze essentieel is", dat zij nochtans "aangetoond heeft dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van hen niet (naar behoren) vervult, de bijstand geleverd door UNRWA is niet effectief".

Vervolgens gaat verzoekster in op het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie, de samenwerkingsplicht en de bewijslast. Zij is van mening dat de overige elementen in de beslissing "kleinere inconsistenties" zijn, waaraan door de commissaris-generaal teveel gewicht wordt toegekend en niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd bij de beoordeling van de aanvraag.

Ten slotte geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 8 april 2013, twee arresten van het Hof van Justitie, de informatie aangaande UNRWA en de Libanese vluchtelingenkampen die hierboven reeds werd aangehaald en "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van UNHCR.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer "hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn".

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoekster als Palestijnse vrouw, een verblijfsrecht had in het land waar zij gewoonlijk verblijf hield, dat zij geregistreerd was bij UNRWA en als dusdanig de bijstand van de UNRWA kon inroepen, wordt in de beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Zoals in de beslissing wordt gesteld, staan de identiteit van verzoekster en haar herkomst uit het vluchtelingenkamp "Burj Shemall" niet ter discussie.

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op haar van toepassing is.

De Raad merkt op dat het Europese Hof van Justitie recent naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn, uitdrukkelijk heeft gesteld dat het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied, geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Het Europese Hof van Justitie stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling, moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied, zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu stelt de Raad vast dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoekster ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat haar familie geen recht had op de hulp van UNRWA, omdat haar familie niet aangesloten was bij een gewapende/machtige partij (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 5-7) en omdat "men lawaai moest maken om gehoord te worden", wat verzoeksters familie niet deed (zie het verhoorverslag, p. 6).

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat UNRWA een internationale organisatie is die aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen hulp biedt, dat UNRWA wel degelijk aanwezig is in het vluchtelingenkamp waar verzoekster verbleef en dat ze in dit kamp hulp verstrekken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van politieke redenen niet kon rekenen op hulp, gezien de UNRWA een organisatie voor vluchtelingen is die de politieke partijen overstijgt.

Bovendien verklaarde verzoekster dat haar broer K. werkzaam was al leerkracht voor UNRWA, maar dat hij te "verlegen" was om zijn contacten binnen de UNRWA aan te spreken om zijn familie van de nodige bijstand te helpen voorzien (zie het verhoorverslag, p. 8-9).

De Raad stelt verder vast dat verzoekster verder verklaarde dat zij dit jaar "twee keer" naar UNRWA ging om hulp te vragen in verband met de renovatie van hun huis en dat ze "wel twee keer" naar het kantoor van UNRWA was gegaan om andere hulp te vragen (zie het verhoorverslag, p. 8).

De Raad wijst erop dat, indien de situatie van verzoekster inderdaad dermate penibel was dat zij voor voedsel en medische zorg enkel kon overleven mits de hulp van UNRWA, er redelijkerwijze van haar verwacht mag worden dat zij (i) meerdere ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om de bijstand waar zij recht op heeft daadwerkelijk te bekomen; (ii) haar broer, die reeds ongeveer tien jaar werkzaam is bij de UNRWA, zou aansporen haar hierin bij te staan.

De Raad besluit dat verzoekster niet aantoont dat zij verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten.

De Raad hecht ook geen geloof aan de bewering van verzoekster dat zij door haar broer A. uitgehuwelijkt zou worden, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar moeder dienaangaande.

Zo verklaarde verzoekster dat dit huwelijksaanzoek enkele maanden vóór haar vertrek, dient gekaderd te worden (zie het verhoorverslag, p. 12), terwijl haar moeder verklaart dat dit aanzoek een jaar eerder plaatsvond (zie het verhoorverslag van M.E. van 14 maart 2013, p. 3-4).

Voorts strookt de bewering van verzoeksters over een gedwongen huwelijk, niet met de vaststelling dat haar moeder duidelijk aangaf dat verzoekster elke huwelijkskandidaat weigert en gewoonweg niet wil trouwen (zie het verhoorverslag van M.E., p. 3).

Verder stelt de Raad vast dat (i) verzoekster geen aannemelijke verklaring kon geven voor het feit dat zij op 39-jarige leeftijd nog steeds niet uitgehuwelijkt was door haar familie (zie het verhoorverslag, p. 12-13); (ii) dat uit de verklaringen van haar moeder blijkt dat de broer A. zich had neergelegd bij weigering van verzoekster om te trouwen met de door hem voorgestelde kandidaat (zie het verhoorverslag van M.E., p. 3-4); (iii) dat verzoekster verklaarde om financiële redenen uitgehuwelijkt te worden (zie het verhoorverslag, p. 13), terwijl zij eerder verklaarde dat haar broer A. er zich niet tegen verzette dat de erfenis van haar oom ter waarde van 8000 dollar verdeeld werd tussen verzoekster en haar zus (zie het verhoorverslag, p. 14); (iv) dat verzoeksters moeder verklaarde dat dit onderwerp sinds de dood van verzoeksters oom niet meer ter sprake is gekomen (zie het verhoorverslag van M.E., p. 3-4); (v) dat verzoeksters broer A. op de hoogte was van haar geplande vertrek, maar haar niet belet heeft het land te verlaten (zie het verhoorverslag van M.E., p. 4).

In haar verzoekschrift voert verzoekster de tegenstrijdigheid aangaande de uithuwelijking niet ernstig genoeg om tot ongeloofwaardigheid van haar relaas te besluiten.

Zij benadrukt nogmaals de zwakke gezondheidstoestand van haar 77-jarige moeder, waarbij zij verwijst naar gegevens van Handicap International "From Autonomy to Dependency" van 2004.

De Raad is van mening dat nergens uit het uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand of haar ouderdom, niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

Bovendien werd noch door verzoekster, noch door haar moeder, noch door hun raadsman, bij het verhoor door het Commissariaat-generaal enige melding gemaakt van het feit dat de moeder zich in een verwarde toestand zou kunnen bevinden of dat "haar tijdsbesef waarschijnlijk niet meer al te best zou zijn". De moeder bevestigde voorts uitdrukkelijk dat zij de tolk begrepen had, alsook alle vragen begrepen had (zie het verhoorverslag van M.E., p. 7).

Verzoekster brengt ook geen medisch attest bij waaruit kan afgeleid worden dat de medische toestand van haar moeder of de gebruikte medicatie haar cognitieve capaciteiten dermate zou aangetast hebben in die mate dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen; uit het medisch attest van 8 april 2013, bijgevoegd aan het verzoekschrift, blijkt slechts dat verzoeksters moeder aan arteriële hypertensie en diabetes mellitus type II lijdt, dat zij een verminderde mobiliteit heeft en dat zij medicatie krijgt.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gezondheidstoestand van haar moeder deze ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen aangaande de verklaringen van verzoeksters moeder onverkort blijven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat zij zelf getraumatiseerd was met betrekking tot de dominantie van haar broer, wijst de Raad erop dat blijkt dat de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Gelet op deze vaststellingen, is het relaas van verzoekster met betrekking tot een gedwongen huwelijk, ongeloofwaardig.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden problemen met haar buurman. Zo maakte verzoekster melding van een probleem met haar buurman dat al dateert uit de tijd dat haar vader nog leefde -die overleed in 2000/2001- dat geëscaleerd is (zie het verhoorverslag, p. 9), van een aanval door zijn echtgenote en kinderen enkele maanden geleden, van bedreigingen met verkrachtingen en het sturen van dronkaards naar hun woning (zie het verhoorverslag, p. 9-10, 22). Toen het verhoor op het Commissariaat-generaal afgesloten was, merkte verzoekster opeens op dat zij nog "vergeten" te vermelden was dat er vóór haar vertrek, nog een "poging tot ontvoering" geweest was door een man van de Hezbollah (zie het verhoorverslag, p. 21-22).

De Raad is van mening dat het niet aannemelijk is dat verzoekster een dermate aangrijpende gebeurtenis, die tevens het laatste incident was vóór haar vertrek, "vergeten was" te vermelden, gezien van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

Bovendien gaf de moeder van verzoekster een geheel andere versie van de feiten.

Zij verklaarde dat de buurman weliswaar al dertig jaar pesterijen aanricht, maar dat het laatste incident -van circa vijf maanden geleden- met de buurman over de oprit ging (zie het verhoorverslag van M.E., p. 5-6). Verzoeksters moeder maakte geen melding van eventuele doodsb bedreigingen of "pogingen tot ontvoering".

De Raad wijst erop dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, nochtans in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007). Aangaande de beweerde ontvoering door een lid van Hezbollah, merkt de Raad nog op dat (i) verzoekster en haar moeder geen duidelijkheid kunnen verschaffen over het feit of de buurman in kwestie daadwerkelijk een lid is van de Hezbollah (zie het verhoorverslag, p. 23; zie het verhoorverslag van M.E., p. 5-6); (ii) de bewering dat de ontvoering uitgevoerd werd door een lid van Hezbollah en dat deze door verzoeksters buurman op haar was afgestuurd gebaseerd is op loutere veronderstellingen en vermoedens (zie het verhoorverslag, p. 22-24).

Bovenstaande vaststellingen maken dat aan de voorgehouden problemen met de buur geen geloof kan worden gehecht.

Ten slotte wordt ook geen geloof gehecht aan de verklaringen omtrent de reisweg.

Zo bleek verzoekster niet in staat om enigszins concreet toe te lichten hoe zij juist in contact is gekomen met een smokkelaar, doch beperkte zij zich tot vage en ontwijkende antwoorden, terwijl haar meermaals gevraagd werd om in haar concreet geval uit te leggen hoe zij op zoek ging naar de smokkelaar (zie het verhoorverslag, p. 17).

De Raad vindt het ook niet aannemelijk dat verzoekster niet weet met welke luchtvaartmaatschappij zij reisde, noch welke de bestemming was (zie het verhoorverslag, p. 17-19), temeer gezien zij Arabisch spreekt en leest.

Bovendien bleek verzoekster niet op de hoogte van een aantal elementaire gegevens vervat in het door haar gebruikte paspoort; zij verklaarde zelfs dat zij niet naar het paspoort heeft gekeken omdat dat "niet zo belangrijk" was voor haar (zie het verhoorverslag, p. 18).

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekster dat de smokkelaar haar de opdracht had gegeven het paspoort bij aankomst in België te verscheuren, gezien een individuele controle nooit uit te sluiten valt en het niet meer dan logisch is dat de smokkelaar haar hierop zou hebben voorbereid.

De Raad is van oordeel dat de geloofwaardigheid van de reisweg in aanmerking kan worden genomen als element bij de beoordeling van een asielaanvraag, gezien de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute en gebruikte documenten.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen omtrent haar reisweg doen ook afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

In haar verzoekschrift legt verzoekster de nadruk op haar specifiek kwetsbaar profiel als een alleenstaande Palestijnse vrouw, die onder enorme druk staat om te huwen, die als kind verkracht werd, die gedomineerd wordt door haar broer en bijna verkracht werd door een arts, alsook lijdt aan ernstige psychische problemen en zelfmoord heeft proberen plegen. Zij benadrukt ook het profiel van haar

moeder, een 77-jarige oude weduwe, die in 2010 een beroerte heeft gehad en momenteel aan arteriële hypertensie en diabetes mellitus type II lijdt.

Volgens verzoekster zijn dit "essentiële elementen die in aanmerking genomen moeten worden bij het bepalen of de bijstand die UNRWA hen bood daadwerkelijk was en wat haar persoonlijke veiligheidssituatie was".

Deze opmerkingen doen echter geen afbreuk aan bovenstaande onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden.

Alle bovenstaande vaststellingen vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr. 114.472).

In haar verzoekschrift gaat verzoekster in op artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en op de oprichting en de werking van UNRWA.

Zij laat gelden dat de UNRWA gepolitiseerd is, dat dit de effectiviteit van de geleverde bijstand ondermijnt, dat posten er politiek verdeeld worden en dat de dienstverlening gebukt gaat onder een gebrek aan financiële middelen, nepotisme, corruptie, bureaucratische beslommingen en rivaliteit tussen verschillende groepen in de kampen.

Zij stelt tevens dat het beleid van de Libanese Staat erop gericht is te voorkomen dat Palestijnen zich definitief op Libanees grondgebied zouden vestigen en wijst op de gebrekkige gezondheids- en leefomstandigheden in de kampen, de gevolgen van de situatie in Syrië voor de vluchtelingenkampen en de zorg voor ouderen in de vluchtelingenkampen.

Verzoekster benadrukt meermaals de schrijnende omstandigheden in de Libanese vluchtelingenkampen, de marginalisatie van vluchtelingen, de aanwezigheid van wapens, de slechte leef- en woonomstandigheden, de slechts gezondheidstoestand van de kampbewoners, de onvoldoende en weinig kwalitatieve medische hulp, de abjecte armoede, de kwetsbaarheid van oudere kampbewoners en de politisering van UNRWA. Zij wijst tevens op informatie "specifiek met betrekking tot de kampen in het zuiden van Libanon en met betrekking tot Burj el Shemali".

Zij baseert zich hiervoor op de stukken 3 tot en met 19 bijgevoegd aan haar verzoekschrift.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de stukken 4, 5, 8 en 14-18 dateren van 2004-2009 en verzoekster niet aannemelijk maakt dat de geschetste situatie nog actueel is, noch dat deze informatie een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld geeft van de huidige situatie binnen de UNRWA en de Libanese vluchtelingenkampen anno 2013.

Verder toont verzoekster door het louter verwijzen naar een aantal algemene rapporten en een aantal vaststellingen over de werking van UNRWA in Libanon, niet aan dat haar familie geen bijstand meer verkreeg van de UNRWA. Dit dient in concreto aangetoond te worden en verzoekster blijft hier -gelet op de reeds eerder vastgestelde onaannemelijkheden dienaangaande- in gebreke.

Hoewel uit de voorgelegde informatie mogelijks zou kunnen worden afgeleid dat UNRWA niet gespaard blijft van fenomenen zoals financiële problemen, corruptie, nepotisme en bureaucratie en dat verzoekster mogelijk zou zijn geconfronteerd met een aantal UNRWA-medewerkers die hun taak niet naar behoren uitvoeren, is de Raad evenwel van mening dat verzoekster hiermee niet aannemelijk dat UNRWA te Libanon niet langer bereid zou zijn om verzoekster en haar familie bijstand te verschaffen.

De Raad is van oordeel dat, indien de situatie van verzoekster inderdaad dermate penibel was dat zij voor voedsel en medische zorg enkel kon overleven mits de hulp van UNRWA, er redelijkerwijze van haar verwacht mag worden dat zij niet alleen meerdere pogingen zou ondernemen om de bijstand waar zij recht op heeft daadwerkelijk te bekomen, maar dat zij tevens haar broer, die werkzaam is bij UNRWA, zou aansporen haar hierin bij te staan.

Hoewel uit de informatie blijkt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp "Burj Shemali" precair zijn, benadrukt de Raad ook hier dat het louter verwijzen naar deze algemene situatie niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeksters vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil en waardoor zij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65), waar verzoekster, gelet op de bovenstaande vaststellingen, in gebreke blijft.

Met de loutere stelling dat de Palestijnse vluchtelingen in Libanon beknut worden in hun rechten en dat de situatie in de kampen bijzonder schrijnend is, slaagt verzoekster er niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon, in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, bevond.

De Raad wijst er nog op dat nergens uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij in haar land van gewoonlijk verblijf, problemen kende met de Libanese autoriteiten.

In casu blijkt dat verzoekster school heeft gelopen tot het eerste jaar middelbaar, dat niet blijkt dat er geen mogelijkheid was voor verzoekster om verder te studeren door middel van het volgen van een door UNRWA georganiseerde opleiding (zie het verhoorverslag, p. 3-4), dat zij een korte tijd als kapster heeft gewerkt, maar niet verder mocht werken van haar ouders, wat er al op wijst dat de familie niet in geldnood verkeerde (zie het verhoorverslag, p. 4), dat zij financieel ondersteund werd door haar oom, en bij diens overlijden samen met haar zus 8000 dollar van hem geërfd heeft (zie het verhoorverslag, p. 4-5 en p. 14), dat niemand van haar familie er bezwaar tegen had dat voornoemde som enkel aan verzoekster en haar zus toekwam wat doet vermoeden dat de overige familieleden, in tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, geenszins in geldnood verkeerden (zie het verhoorverslag, p. 14), dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door haar afgelegde reisweg en bijgevolg aan haar bewering dat zij haar erfenis gebruikt heeft om de smokkelaar te betalen, dat haar familie eigenaar was van een huis (zie het verhoorverslag, p. 9, 11 en 15; zie het verhoorverslag van M.E., p. 3) en dat zij en haar moeder over de nodige identiteitsdocumenten beschikken.

Nergens maakt verzoekster melding van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard in haar hoofde die er toe geleid hebben dat zij Libanon diende te verlaten.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar het kamp waar zij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Verzoekster heeft niet geloofwaardig gemaakt dat zij Libanon verlaten heeft om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil waardoor zij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten.

Conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, wordt verzoekster bijgevolg uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Libanon, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

2.6. Dienvolgens wordt ook verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en kan geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE